

Matyáš se nedočkavě propletl mezi tanečníky, neboť chtěl být co nejdříve opět u Kateřiny, od níž ho odvedla taneční figura. Při pohledu na mladíky, kteří se, samý sladký úsměv, točili kolem krásné české princezny, ho bodl žhavý osten žárlivosti.

„Kateřina patří mně!“ chtěl vykřiknout. Uvědomil si náhle, že sňatek s dcerou Jiřího z Poděbrad, v němž donedávna spatřoval hlavně pragmatické spojení politických zájmů dvou království, se náhle změnil v něco jiného.

Zamiloval jsem se, přiznal si a vybavil si otcova slova: „Mocenské zájmy, to je jedna věc, a láska a vašeň druhá. Nikdy je nesměšuj!“ Tu zásadu vštěpoval již od dětství jemu i bratru Lászlovi jejich otec. A Matyáš se jí vždy hodlal držet. Teď se mu to však nějak nedařilo a situace, kterou ovládal, jak se mylně domníval, se mu vymykala z rukou.

Konečně se ocitl u Kateřiny. V okamžiku, kdy ho zahlédla, se celá rozzářila. V tmavých očích jí zaplály šťastné ohníčky a tváře jí znachověly ruměncem. Rychle sklopila oči, jako by se bála, že její pohled prozradí víc, než by si přála.

Vztáhla paži a vložila svou dlaň do té Matyášovy, jak si to žádala taneční figura.

Matyáš v tu chvíli zapomněl na úvahy o pragmatických politických cílech, zapomněl na to, co mu otec kladl na srdce, a i ta palčivá žárlivost byla najednou tatam.

Svět jako by se zastavil ve chvíli, kdy se Kateřinina ruka dotkla jeho, hudba jako by ustala a všichni tanečníci, kteří kolem nich vířili ve veselém kole, jako kdyby se kamsi vytratili.

Zůstali jen oni dva, Matyáš a Kateřina, sami a jediní na celém světě.

„Kateřino, odjed' se mnou do Uher. Prosím,“ Matyáš ze sebe ta slova vyrazil rychle, téměř překotně, jako by se bál, že ji ztratí navždy, zpozdí-li se s tou prosbou o nepatrný zlomek vteřiny.

„Odjedu s tebou, Matyáší,“ odpověděla mu Kateřina se stejnou dychtivou nedočkavostí. Nač čekat? Nač zbytečně otálet? „Jen... dá-li k tomu otec svolení.“

Věděla, že souhlas, který právě pronesla, znamená závazný slib, a to ne pouze pro tuto chvíli, ale pro celý život.

Zamilovala jsem se snad? zeptala se sama sebe, zaskočena vlastním chováním.

O něčem podobném dosud se Sidonií pouze slýchaly.

Při vzpomínce na Sidonii se jí zmocnily výčitky svědomí. Vždyť odjede-li s Matyášem, zanechá tu sestru, s níž dosud sdílela vše, samotnou. K Sidonii měla mnohem blíže než k ostatním sourozencům. Sidonie byla její druhé já, prožívaly spolu stejné pocity, totožné radosti i smutky.

Teď se to ale všechno změní. Odteď bude patřit každá její myšlenka Matyášovi.

Věděla, že s Matyášem skutečně odejde, ať už nyní, nebo v blízké budoucnosti.

Jsme si souzeni, pomyslela si. Musí to tak být.

Matyáš jí sevřel ruku ve své. „Pojďme se ho tedy zeptat, Kateřino! Pojďme ho požádat o otcovské svolení. Nač ztrácet drahocenný čas?“

„Ano. Nač zbytečně ztrácet čas,“ přitakala Kateřina a zamířila ruku v ruce s Matyášem k tabuli, u níž se opět po krátkém tanci usadil její královský otec.

Král Jiří byl rád, že si může chvíli pohovět v tichu své knihovny, která mu sloužila také jako pracovna. Tedy pokud se vůbec o tichu dalo mluvit. Otevřeným oknem se sem spolu s provoněným vlahým vzduchem linula také hudba a smích z hodovní síně.

To je dobře, že se hosté baví, usmál se pro sebe. K výborné náladě měl mnoho důvodů.

Tím prvním bylo, že k sobě Kateřina s Matyášem našli cestu. Byl rád, že se sjednaná dohoda proměnění ve sňatek z lásky. Příčilo se mu nutit Kateřinu do pragmatického manželství uzavřeného z rozumu, ovšem horkokrevného a ambiciózního Matyáše si musel nějak zavázat. Nepodceňoval ho. Stane-li se uherský král Kateřininým manželem, udrží si ho Jiří na své straně.

Během dnešního večera se vše vyřešilo, a to nad očekávání snadno.

Dal těm dvěma své pozeňání, když se před ním zničehonic objevili s tou překvapivou prosbou, oči rozzářené štěstím. Dovolil Kateřině, aby odešla s Matyášem do Uher, ovšem pod jednou podmínkou – do Budína odjede proto, aby poznala uherský královský dvůr, jemuž bud jednou vládnout. Svatba musí ještě počkat, nesluší se jí uspěchat.

Albrecht Saský sice nepřijel, zato jeho sestra ano, a to byl další důvod jeho dobré nálady. Anna jistě vylíčila Sidonii saský dvůr v Míšni v lákavých barvách a také o bratru Albrechtovi se určitě zmínila pochvalně.

Neuniklo mu, že jí Sidonie soustředěně naslouchala, i to bylo dobrým znamením.

A také to, že se s ním z hodovní síně odebrala i Johana, ho potěšilo. Zábava byla ještě v plném proudu, když se rozhodl odejít. Řekl sice manželce, že může zůstat a bavit se dál, ona však odmítla.

Zvolil jsem si dobře, vybral jsem si poctivou ženu, pomyslel si dojatě.

Nikdy mu nedala najevo, že ji unavuje péče o početnou rodinu a že by dala přednost zábavě. Ani dnešní večer nebyl výjimkou a Jiřího zahrálo u srdce, že Johana nevíří v tanci s nějakým mladým pohledným šlechticem.

Tomu bych v tanci nestačil, připustil si neochotně. Dnes se cítil obzvlášť unavený, jako by na něj naplno dolehla tíha přibývajících let.

Povzdychl si ztěžka, protože tím ten výčet příjemných událostí skončil.

Sem do knihovny se uchýlil nejen proto, aby měl chvilku klidu. Pozval sem Hynka, se kterým si chtěl znovu pořádně promluvit.

Nechal jsem to zajít příliš daleko, měl jsem se mu věnovat víc, vyčítal si.

S námahou vstal a přistoupil k oknu. Nechtěl si to pořád připouštět, ale každý krok mu dělal potíže, zejména ke konci dlouhého a namáhavého dne. Poodhrnul trochu dlouhý plášť. Kotníky měl nateklé a opuchlé nohy se mu sotva vešly i do pohodlných botek z měkké kozinky.

A s tímhle jsem měl něco udělat už také dávno, pomyslel si nerudně. Nejen kvůli sobě, ale kvůli Johaně. Napořád to nemohu odkládat kvůli vladařským povinnostem.

Nesmělé zatukání na dveře přerušilo další neveselé úvahy. Jiří tomu byl rád.

Vrátil se pokud možno rychle ke křeslu, usadil se do něj a urovnal si plášť podšitý hermélínem. Věděl, kdo je ten pozdní příchozí, a hodlal na něj zapůsobit královským majestátem.

Dveřník otevřel teprve poté, když ho k tomu Jiří vyzval, a začal hned s omluvou. „Milosti, promiň, že tě ruším v poklidu tvé knihovny, ale tady princ Hynek...“

To už stál Hynek na prahu a poklepal dveřníka žoviálně po rameni. „Já to otci vysvětlím, jen žádné strachy!“ A poté svižně vykročil do komnaty.

Počkal, až se za ním zavřou dveře, a teprve potom se otázal: „Přál sis se mnou mluvit, otče?“

Jiřího synovo uvolněné, nevzrušené chování rozladilo.

„Ano, přál jsem si s tebou mluvit. A doufal jsem, že se sem budeš obtěžovat dříve! Rád bych totiž věděl, co bylo příčinou tvého odměřeného chování k Vilemíně Saské. Nemělo to daleko k nezdrovilosti a nikomu to neuniklo.“ Jiří upřel na syna přísný pohled. „Přitom o tobě každý tvrdí, jak galantní jsi a jak vynikající společník.“

Hynek zrudl a usadil se na nízkou stoličku naproti otci, aniž by počkal na jeho svolení.

I to Jiřího rozladilo, ale potlačil vzrůstající hněv, protože potřeboval se synem projednat závažnější otázky, ne dvorskou etiketu.

„Vnutil jsi mi ji jako tanečnici,“ odpověděl Hynek až po chvíli a vzpurně přitom trhl rameny. „Cos čekal?“

„Ach, Hynku, já měl za to, že jsi pochopil, jak mi na vztazích se Saskem záleží! Vysvětloval jsem ti to přece dost dlouho! Proč si myslíš, že jsem Vilemínu s Annou pozval?“ Jiří upřel na syna přísný pohled. „Doufám, že všechno v příštích dnech napravíš a budeš se princezně Vilemíně věnovat... *jak se sluší a patří!*“

„A proč bych měl?“ Hynek vyskočil, až mu elegantní krátký pláštík, který si pro slyšení u otce přehodil přes zlatem krumplovaný kabátec, divoce zalál kolem ramen.

„Ten vášnivý oheň si ponech pro Vilemínu! Na mně jím plýtváš zbytečně!“ Jiří měl co dělat, aby se na syna nerozkřikl.

Hynek se zarazil a pak se dal do posupného smíchu. „Ach, otče, snad mi nechceš naznačit, že se o ni mám doopravdy ucházet? O takovou vyhublou, nevýraznou nicku!“

„Přesně tohle chci! Jak už jsem říkal – myslel jsem, žes to pochopil. Je mým přáním, aby ses s Vilemínou Saskou zasnoubil. Sasko potřebujeme na své straně!“ Jiří se teď ovládal jen stěží. Se synem mu skutečně docházela trpělivost. „Všichni o tobě tvrdí, že tě čeká velká budoucnost jako diplomata,

tak to nyní můžeš prokázat v praxi. A tohle... řekněme nové poslání... tě alespoň usměrní, odvede tě od hříšných nepravostí, kterým v poslední době propadáš.“ Jiří se odmíchl a měřil si Hynka neuhýbavým pohledem. „Nemysli si, že nevím o tvých výpravách do pochybných špeluněk. Nebýt pro sebez milující matky, zasáhl bych dávno!“

„Na podzim začnu zase studovat, oče, a tak ty moje... výstřelky, jak bys asi nazval nevinnou zábavu s hrstkou věrných přátel, skončí,“ oznámil mu Hynek zkroušeně.

Jiří podobných slibů slyšel od Hynka víc než dost. „Tvé pokání mě sice těší, ale nic nemění na skutečnosti, že se zasnoubíš s Vilemínou Saskou.“

„Nikdy!“ vybuchl Hynek. „Nikdy se s ní nezasnoubím a nikdy si ji nevezmu! A vůbec, proč ji nenastrčíš jako manželku Bočkovi nebo Viktorínovi? Ti dva jsou přece starší než já!“

„To je sice pravda, ale Boček má jiné poslání a zatím se ženit nebude. A Viktorín se brzy stane manželem Markéty z Pirkenskéjny. Ten své slovo zrušit nemůže a ty dobře víš proč.“

Jiří z Poděbrad cítil za dceru zesnulého rádce a přítele Hynce Ptáčka z Pirkenskéjny zodpovědnost. Byl rád, že si ji Viktorín zvolil za manželku, a nehodlal na tom nic měnit.

„Překvapuje mě, že ses nezmnínal ještě o Jindřichovi,“ pokračoval Jiří. „I ten je přece starší než ty. Jenže také s ním mám... jisté plány. Je na tobě, abys rovněž splnil svou povinnost. Vůči mně, vůči vlasti.“

Hynek blýskl po otci zlým pohledem a vyrazil ke dveřím. Zastavil se před nimi, otočil se a křikl na něj: „Na to si budeš muset najít někoho jiného! Já si nikdy tu Sasku nevezmu!“

A s tím za sebou pořádně práskl dveřmi.

Jiří z Poděbrad se pobaveně usmál. „To se ještě uvidí!“

Celkem mu nevadilo, že ta slova pronesl k zavřeným dveřím, za nimiž zmizel neposlušný syn Hynek.